

5 תחנות רוח

הילה קרן

צילום: אסנת קרסננסקי

ד"ר דבורה צביאלי

מייסדת קבוצת "קלאסיקה בודהיסטית בישראל", עמותת "Heart of Peace" ועמותת "שי"ח - שיטה וחוכמה". בעלת תארים במתמטיקה ובמדעי המחשב

מפגש משולש עם דבורה

דמות חשובה בחיי היתה דבורה, ופגשתי בה בשלוש צורות שונות. השם שניתן לי בעת לידתי בפולין היה וריאציה פולנית על השם היידי של סבתי, אלא שבעת העלייה לארץ, בהיותי בת שמונה, הוחלף שם זה על ידי פקיד הסוכנות לדבורה. וכך היא באה אלי לראשונה בדמות שמי. זמן קצר לאחר מכן פגשתי בה בדמות מורה בשם דבורה שפרשה עלי חסותה, וגמלה עמי חסד בתקופה הקשה של הסתגלות לארץ ומצוקה חומרית רבה. בעת שלא היה ביכולתי להשיג את החוטים שנדרשו לשיעור מלאכה, היא נתנה לי פקעת ישנה וסבוכה שמצאה בביתה, שאותה התרנו, אמי ואני, בסבלנות מרובה, וממנה סרגתי לבסוף סל נאה. אותה מורה גם הפגישה אותי עם דמותה של דבורה הנביאה. וכך

היא באה אלי בשלישית כדמות מיתית של מנהיגות וגבורה, נביאה ומשוררת רבת השראה. היותי קרויה על שמה והמפגש עימה באמצעות מורתי האהובה דבורה, נראים היום, במבט לאחור, כצירוף פלאי, חלק בלתי נפרד מהדרך הטנטרית שאותה אני מתרגלת.

חוויה מיסטית בכנסייה

גדלתי בבית חילוני לחלוטין, או לפחות כך חשבתי - אלא שהורי גדלו בבתיים דתיים, והחינוך של החדר עיצב את ערכיו של אבי, ודרכו - את ערכי שלי. כילדה בפולין אושפזתי למשך כמה חודשים בבית חולים קתולי, והבנות שם לימדוני את תפילותיהן היומיות. עם השחרור מבית החולים זנחתי את נוהג התפילות ושכחתי הכל על אודותי. אולם למרבה הפתעת זכיתי לחוויה רוחנית מיסטית ראשונה דווקא בכנסייה סן פטרוס שבוויטיק, כ-25 שנה מאוחר יותר. נפרדתי לרגע מהקבוצה שטיילתי עימה, ובעומדי אל מול ארון קבורה של קדוש נוצרי שלא הכרתי, התמלאו עיני בדמעות. לבי נפתח, ועקבות קבוצתי אבדו.

ראם דאס בגראז' סייל

בין הגורמים העיקריים שדרבנו את התפתחותי הרוחנית ותמכו

בה היו השינויים התכופים של שם, מקום, שפה ותרבות, שעזרו לי לשחרר את האחיזה בהבלי העולם. משפחתי הגירה לארצות הברית לצורך לימודים וקריירה, ובאחת מגיחותינו לגראז' סיילס נתקלנו בספרו של **ראם דאס** "היה כאן ועכשיו", ורכשנו אותו בפרוטה. בהמשך האזנו לקלטות של מורה נפלא זה, ואף זכינו לפגוש. הוא היה הראשון שהכיר לי את המדיטציה, ואף על פי שבא ממסורת הינדואיסטית, הוא הפנה אותי ללמוד ויפאסנה ב-IMS שבמסצ'וסטס. תרגלתי מסורת זו בהתלהבות במשך כשבע שנים, שכללו ריטריטים רבים.

בודהיזם בסנטרל פארק

רבעון בודהיסטי שהייתי מנויה עליו ארגן אירוע שנתי בסנטרל פארק בניו יורק, ושם פגשתי את מורי המופלא, **גשה מייקל רואצ'י**. יחד עם שני נזירים הוא ערך פולמוס במסורת המנזר הטיבטי, ואף שלא הבנתי דבר וחצי דבר, נכבשתי בחיותו ובשמחתו. לראשונה נוכחתי לדעת שלהיות בודהיסט אינו מחייב להיות קודר וחמור סבר. למעשה, מעולם לא פגשתי אדם מאושר ממנו. רק מאוחר יותר הבנתי שזכיתי להכיר תופעה נדירה: אדם שראה ריקות ישירות!

הפכתי לתלמידתו והוא הפגישיני עם מורהו, **קן רינפוצ'ה גשה לובסנג תרצ'ין**, מי שהיה ראש המנזר הטיבטי סְרָה מְיִי ומשנה

ולהביא לתמורה משמעותית בחיי ובחיייהם של אחרים. כעת אני ממשיכה בלימודי הטנטרה הבודהיסטית, באוניברסיטת Diamond Mountain במדבר אריזונה, ובמקביל מלמדת אחרים את הידע שנמסר לי. למדתי טיבטית על מנת שאוכל לתרגם כתבים עתיקים ואוטנטיים עבור תלמידי. במשך שנים רבות קודם לכן לימדתי מתמטיקה באוניברסיטאות, והצירוף של ניסיוני בהוראה, החשיבה הלוגית, יכולת הניסוח והתכנים הרוחניים שרכשתי אפשר לי להעביר לתלמידי את האהבה העצומה ואת החוכמה הנשגבת שקיבלתי אני מכל מוֹרֵי, ולממש את חלומי הישן, חלום דבורה: להוביל אנשים לדרור, למקום של שחרור מוחלט מכל סבל, אל הדרך המובילה לאושר בר קיימא, לעונג הנשגב של הארה.

לנשיא האוניברסיטה הטנטרית ג'ו מֶה, בלהסה שבטיבט. המפגש הראשון עם קן רינפוצ'ה היה כרוך בהלם תרבותי רב שגרם לי לקום ולעזוב. אך המבט שבו ליווה אותי קן רינפוצ'ה, רוחו אהבה אינסופית, חדר אל עמקי לבי. ידעתי שהוא רואה בי את אשר אין ביכולתי לראות בעצמי, ושאהיה חייבת לחזור. מורה יקר זה היה מאסטר אדיר מאין כמוהו בטנטרה בודהיסטית (ובכל שאר הנושאים הנלמדים במנזר), והיתה לי הזכות הנדירה והמדהימה ללמוד את רזיה מפיו הקדוש עד יום פטירתו מן העולם, בדצמבר 2004. בהדרכתו הברוכה גם השתתפתי בריטריטים טנטריים רבים, שבהם ביילתי עד כה כשנה וחצי מחיי.

מסבל לאושר, ממתמטיקה לטיבטית

בכל שנותי היה הסבל בן לוויה קבוע ומורה גדול בחיי. אבלם של הורי על יקיריהם שאבדו והזוועות של סיפור השואה חלחלו עמוק אל תוך חיי הצעירים. כנערה נחשפתי לטרגדיה של מוות בפעולות איבה. לא זר לי טעמן של מצוקת פרנסה, משברים במערכות יחסים ותקוות שהתבדו בתחום הקריירה. החוויה האישית והבנת האוניברסליות של הסבל שהכרתי, על צורתיו השונות, דחפו אותי לחפש דרך אל אושר שהוא בר קיימא. בזכות תרגול הבודהיזם הבנתי שאינני קורבן של נסיבות חיצוניות וגורל אכזר; שיש בכוחי לרכוש שליטה גמורה בגורלי